

Offenbach neřekl nic. Zřejmě mu ani nedošlo, jaké obrovské štěstí ho potkalo, že má v takové situaci vedle sebe lékaře s nejlepší možnou specializací. Jen si svého netušeného anděla strážného prohlížel tmavýma klidnýma očima.

„Jsme na místě,“ prohlásil řidič ve stejném okamžiku, kdy paní z navigace pronesla víceméně totéž, jen ve druhé osobě. Odbočil na příjezdovou cestu k nemocnici, která se nacházela hluboko v srdci okresu Harbinger.

Dojeli na parkoviště, kde vedle dvou sanitek stálo pět osobních aut – jeden mercedes a čtyři levné sedany. Na této straně chyběla v prvních třech podlažích okna; pokoje pro pacienty se nacházely od třetího patra výš.

Řidič zhasl motor a Offenbach se namáhavě pokusil zvednout se do sedu. Sténal přitom vypětím a bolestí a vydatně se potil. Nakonec se mu podařilo vytáhnout zpoza svého těla velkou stříbrnou pistoli, kterou tam ukryl, když ho dostali do dodávky.

Namířil pistoli Collierovi na hrud.

„Tam v Upper Falls... Viděls, co jsem té ženě provedl.“

Doktor přikývl.

„A co jsem provedl?“

Collier polkl a zhluboka se nadechl. Nakonec se ovládl. „Střelils ji do krku. Zabil jsi ji.“

Celá scéna mu proběhla před očima snad už podesáté.

Viděl kulku vycházející z Offenbachovy pistole – ano, z této pistole –, jak protíná krční tepnu, ze které vzápětí tryská do vzduchu proud krve připomínající tyrkysový gejzír stoupající k obloze z fontány v Maple Street Parku, kde mnohokrát trávil s rodinou nedělní odpoledne.

Viděl krev na pramíncích dlouhých světlých vlasů, které se na chodníku rozprostřely jako vějíř.

Slyšel křik znějící neuvěřitelně hlasitě a pronikavě na to, že vycházel z hrdla mladé dívky.

„Takže je ti jasný, o co tady hraješ, že jo?“

Collierovy vytřeštěné oči byly nejpádňější odpovědí.

Offenbachovi se podařilo znovu popadnout dech. „Tak běž. Tenhleten...“ ukázal na štíhlého a zasmušilého pasažéra vpředu, „se od tebe celou dobu nehne na krok.“

Štěstí.

Policista Peter Jacobson z Úřadu šerifa okresu Harbinger byl stejně jako jeho kolegové notně pověřivý. U povolání, kde můžou člověka kterýkoliv den smést ze silnice, ubít, ubodat nebo zastřelit, se to ostatně dalo čekat.

A tak i tento stokilový a stoosmdesátipěticentimetrový muž věřil, že existují určité síly – Bůh nebo někdo nebo prostě něco –, co na člověka dohlíží.

A tohle možná byla přesně taková situace.

Štěstí...

Jacobson byl právě na benzinové pumpě u Sycamore Valley Highway. Seděl v zadní kanceláři a prohledával záběry z bezpečnostních kamer pořízené během uplynulé půlhodiny. Stísněná kancelář páchla cigaretovým kouřem, přestože velká cedule nad počítačem kouření zakazovala.

„Máte něco, strážníku?“

„Mož...ná.“ Jacobson to slovo protáhl, protože se pekelně soustředil. Hovořil právě s Derekem, který tuhle pumpu provozoval a jehož oděv skýtal přehršle důkazů, kdo zákaz kouření porušuje.

Jacobsona zajímal jeden konkrétní dvouvteřinový úsek záznamu. Přebral si ho ještě jednou, tam a zpátky.

Po té hrůze v Upper Falls byl celý okres na nohou. Drzý útěk z vězení se před pouhými třiceti minutami přenesl přímo do prostředí pouličního trhu a výsledkem byla krvavá přestřelka s jednou obětí a únosem navrch. Celkem padlo několik desítek výstřelů.